

C.C. Rider

”Og så skal vi høre, om de også er vågne i natten i Aalborg, Jens Jørgen?”

De var på vej hjem fra kamp. Det var Peters far, der kørte. Der kunne være fire fra holdet i det mørke aflukke, og de sad altid myretæt i den lille bil. På vej ud til kampene gik det bedst. Der sad alle edder-anspændte krympet sammen i egen verden, indtil den mest rastløse fik munddiarré og begyndte at pludre ukontrolleret om sidste uges tv; Erna Iversen og komik. Andre kiggede bare lige så stille ud af vinduet, mens radioen spillede ”In the army now”.

På vejen hjem var det noget andet. Aflukket åbnede sig, lod lyset trænge ind til smagen af en blå-rød slush-ice. Armbevægelserne større. Mere rumsteren rundt på de lange ture.

I det fjerne Kina spillede Morten Frost VM-finale mod Yang Yang i en metallisk hal, hvor den kolde vind peb om ørene på det danske gespenst. Det var en kamp op mod vinden, der nu var ude i sit tredje og altfortærende sæt. Gespenstet Frost i ensom kamp mod elementerne. I en overfyldt bil i et koldt land var de med ham.

Det var Michael, der så den først:

”Hvad er det der?”

Han pegede ud mod en mark i sort. Der var helt stille. Der blev koblet ud. Peters far løftede hænderne fra rattet. Peters far stoppede bilen. Matchbold til Yang. Radiotavshed. De lyttede. Sekunderne dryppede af sted. Helt stille nu.

De forlod deres automobile fangenskab med en glødende bevægelse. Ude på marken røg det rødt. Hen over marken sejlede din død fra en kæmpe galaktisk røgmaskine.

Pludselig fløj stilheden af sted. Pludselig begyndte et stykke musik at famle sig vej op over røgen. Skar gennem natten med synende klarhed:

”Siehe! Dieser Becher will wieder leer werden, und Zarathustra will wieder Mensch werden”.

En kæmpe scene foldede sig ud som en metallisk tunge på den kolde mark. Naglede sig fast til marken. De pompøse toner bankede løs på en skæbnetråd. Havde Morten Frost alligevel tabt den matchbold?

Pludselig dansede trommerne af sted. ”C.C. Rider” satte i gang. Nu åbnede verden sig. Nu spillede mexicanerne prompte. Nu stod lavaen ned af bjergsiderne. Nu sprang champagne-propperne. Nu kom bandet, nu kom bandet, nu kom bandet ind med det helt store udtræk. Nu bragede stortrommen på himlen. Nu satte englekorene ind og sang som gjaldt det døden. Nu rullede det. Nu var de tight.

Og i den røde røg kom han pludselig glidende ned af tungen med sin guld-mikrofon i hånden. Han var blevet endnu smukkere at se på. Det sorte hår sad perfekt. Dragten var lædersort og tæt. Han havde smidt sin kappe og tog scenen til sig:

”Oh see (C. C. Rider) what you have done / Yea, yea, yea.”

De blev opslugt af den store stemme, der smeltede dem på sin tunge. Og han tog scenen og sit publikum til sig, mærkede dem, helt tæt på. Sugede dem helt ind til sig. Slugte dem på sin store oblattunge.

Kongen tog fat om Peters hånd. Holdt den fast, knugede livet ind i den. Peter lod sig opsluge af guddommens energi, der strømmede fra den kongelige gæst:

”Jeg kan mærke, at du tvivler mit barn. Jeg kan mærke, at du søger, mit barn. Husk at den værste smerte er den, vi påfører os selv. Stol på dig selv, kast dig for fødderne af din Gud og lad dig opsluge”.

Kongen besigtigede sit følge. Dirigerede sine tropper fremad med kun denne ene bevægelse i sine hofter. De var med ham. De så Zarathrusta messe. De flyttede sig.

Og midt i det hele var Peters far pludselig forsvundet.

Thomas gned sine øjne. Thomas gned sine arme. Thomas fik tårer i øjnene. Thomas himlede efter et tegn, et tegn deroppe, og blandt alle stjernerne fandt han, hvad han søgte. De var der alle sammen.

”Hvad plager dig mit barn?”, spurgte Kongen.

Thomas svarede med sine tårer.

”Ååååh, stol på dig selv, mit barn. Hav troen i dit hjerte. Du er aldrig alene. Jeg er med dig, sønnike. Jeg har set dit hjerte, og jeg ved du har det, knægt. Du har det. Tro på det, tro på det. Jeg er med dig. Jeg er deroppe. Glem aldrig det. Vi er kommet langvejs fra for at forkynde, at det findes. Vi har set det forjættede land. Vi ved det findes, og det er også for dig, min søn. Vi har vandret, vi har tvivlet, vi har lidt. Og vi er her med sang, dans og glæde. Det findes, min dreng. Og det er også for dig.”

Kongen tog fat om Johannes, der ikke forstod noget som helst, men for en sikkerheds skyld begyndte at græde med Thomas.

”Spar dine tårer, søn. Jeg ved, hvordan du har det. Men husk, at jeg også er hos dig. Jeg har set din lidelse, de mange dage inde på værelset, alene, udenfor verden. Men sådan lå jeg også, min dreng – i en lille, forrevet hytte i den store storm – og drømte om bedre dage og skønne paladser. Husk: Drømme går i opfyldelse. Du kan få det hele, og vi vil være med dig. Bare tro på dig selv. Stol på dig selv. Som jeg stoler på dig.”

Peter gloede på de andre. Som gloede på Peter. De nikkede. De forstod, og den viden tvang dem langsomt i knæ, mens den udvalgte læderklædte gik rundt til dem alle.

”Jeg tvivler konge. Jeg ved ikke, om jeg er god nok. Jeg ved ikke, hvordan det skal ende. Kan vi vinde rækken i år? Vil jeg nogensinde komme i bukserne på Henriette?”

”Ja, min ven. Ja”. Han vendte sig lynhurtigt om:

”Og til dig mit barn: Der er også kærlighed til dig.”

Pludselig pegede Michael op mod det mandlige kor på scenen. Dér stod hans far i doooooo-wop jubel. Sidst Peters far havde været så glad, havde en lille mand fra Vejle scoret stort i London. Han kastede hele sin krop ind i koret, der omsluttede ham og lod deres glæde ramme den sorte mark. Og pludselig kunne Michael se det, fornemme kærligheden, varmen, glæden strømme fra et stort doowop.

Michael faldt på knæ for sin konge:

”Åh, det er dejligt. Det er som om, du har løftet hele min krop. Du får mig til at svæve, og jeg kan pludselig skræve hen over et hav af vrøvl, og dernede er skyerne, og jeg går som lange Peter Madsen hen over linje 18, alt det har du givet mig, mine skuldre er løftet, du har udfriet mig. Hvordan kan jeg nogen sinde takke dig? Og hvad med Morten Frost? Kan du hjælpe ham?”

Kongen kiggede plaget, forundret på ham: ”Der er ikke noget at gøre der, mit barn. Ikke noget at gøre.”

Én for én sang han for dem. Én for én velsignede han dem. Easy C.C. Rider. Og de faldt på deres martrede knæ og modtog hans velsignelse.

”Tak, tak”, sagde Kongen. Han havde øjenkontakt med sit publikum. Han talte direkte til de troende nu: ”Se lyset. Se livet. Gå mod livet. Tag fat om livet.” De bøjede hovederne og sagde ”Ja.”

Og så sang Kongen:

*”I believe in the man in the sky / I believe with his help I’ll get
by / My footsteps may falter / My eyes may grow dim / But
he’s my Gibraltar / I’m trusting in him.”*

De stivnede for hans fødder. Og med samme lethed, han havde vist sig for dem, rullede tungen sig tilbage. Kongen slap sit tag i den kolde mark og forlod dette jordede liv.

Lyset var slukket. Kongen havde forladt dem. Men deres hjerter? Oh, glæde.

Og da bilen derefter startede igen helt af sig selv, var de alle vågne i natten og Søren Thorst havde lige sørget for en sen udligning på Aalborg Stadion.